

דף קד.

חומר מסימן שמו סעיף א'
עיין לעיל דף קג. עין משפט ג

עין משפט א.

חומר מסימן שמו סעיף ב'
עיין לעיל דף קג. עין משפט דה.

עין משפט ב.

חומר מסימן קבא סעיף א'

א. א. שלח לו חובו או פקדונו ע"י שליח, אם אמר לו המלווה לשלהו לו על ידו ואבדו פטור ט, ואפי' הודיעו על כך ע"י כתוב ידו י' שכח לוד תשלח לי ביד פלוני ומכיר שזה כתוב ידו, ואפי' שהשליח גוי כ, או הרש שוטה וקטן.

ב. גם אם המלווה לא יחד לו אדם מסוים לשלהו לו חובו על ידו, אלא כתוב לו שלח לי ביד מי שתרצה, ושלח ואבדו או שהשליח כפר בהם, הלווה פטור. ובלבך שהוא שלח אותם ביד אדם נאמן, ובדרך שבני אדם רגילים ללהעביר שם ממונם, אבל אם שלח ביד מי שהוחזק כפרן מ או במקומ סכנת דרכים שאין הרבים רגילים להעביר שם ממונם הרי

ט. ממשנה במציאות צ"ח ע"ב ורמב"ם פ"א משלוחין הלכה ח'.
ל. כ"כ הר"ף בקמא ק"ד ע"א, והנ"י במציאות כתוב שכח דיק הראיטב"א מהמשנה. ובעיר שושן סיים בזזה דהכי נהגי תגרים. והסמן"ע בס"ק ב' כתוב עליו שדין גמור הוא זה אלא מנהג התגרים בכתב לו סתום וננתנו למוביל הכתב זה מנהג התגרים ופטור.

ושלח לו ע"י כתוב. ה"ה בע"פ בינו לבינו והמלואה מודה. ש"ך ס"ק א'.

כ. ואינו צריך לומר לו שלח והפטיר. סמ"ע ס"ק ג' וש"ך ס"ק ד'.

ל. ודוקא בכתבך או אמר לו שלח ביד מי שתרצה לשלווח אבל אם אמר לו שלח ביד פלוני, לא על המשלח התולונה כי אם על השליח, שלא היה לו להוליכו בדרך מסוכנת שאין דרך בני אדם לקחת ממונם. סמ"ע ס"ק ד'. ועיין בש"ך ס"ק ה'. ועיין בנתיבות בחידושים ס"ק ד', וגם מש"כ שם בס"ק ג'.

מ. וק"ז גוי חרש שוטה וקטןafi לא הוחזקו כפרנים והם נאמנים כ"כ בש"ך ס"ק ו'. ונראה דגויifi מחזיקים אותו לנאמן חייב כמ"ש בס"י רכ"ה סוף סעיף ב'. ובחש"ז לא שירח הוחזקו נאמנים שהרי אינם בני דעת. ש"ך ס"ק ו'.

אולם בפועל זהב הביא מהראיטץ הסובר בגין נאמן פטור, וכיון דאיقا פלוגתא המוציא מחבירו עליו הראייה ואף הביא ראייה למראיטץ מלשון השו"ע ע"ש.

הוּא פשע וחייב **ב** **שעל דעתך לא הרשו אא"כ פירש לו בפירוש** **ב**.

ח"מ סימן קבב סעיף ב

ב. ג. אפי' שהמלוה לא אמר לשילוח-Amor לפלוני ישלה על ידך מעות שבידו, אלא אמר לו בפני עדים **ע** מעות יש לי ביד פלוני, לך ואמור לו שבדעתך לבא לך, ואם תנתן לך הביאם לי **פ**, ונתנתם **צ** לו הלווה ואבדו בדרך, פטור.

אבל לא עשו שליח אלא אמר לו יש לי מעות ביד פלוני ואיןו שלחם לי, אולי איןנו מוצא שליח לשלחם, לך ותתראה אליו אולי ישלחם על ידך לי לא הווי שליח **ק**, ואם נתנתם לו ואבדו חייב הלווה באחריותם.

ח"מ סימן קבב סעיף א

עיין לעיל עין משפט ב

ח"מ סימן שם סעיף ה

יין משפט ג.

ה. השואל פרה מחייביו, והמשאייל שלחה לו ביד בנו או ביד שלוחו או ביד עבדו של המשאייל או של השואל וממה קודם שתכנס לרשوت השואל הרי זה פטור **ר**. ואם אמר לו השואל שלחה לי ביד בני או ביד

ג. אפי' לא כפר השליח רק הביא עדים שאבד ג"כ חייב הלווה, דכיון שהוחזק כפרן הו תחילתו בפשיעה וסופו באונס דקימ"ל בס"י רצ"א סעיף ר' דחייב. ש"ק ז'. וכן כתוב בנתיבות.

ד. שכח לשלח ביד מי שתרצה והפטר או כתוב לו בפירוש ביד חשו"ז או גוי, והש"ך בס"ק ח' כתוב שביעין שיפреш לו שלח אפי' ע"י מי שהוחזק כפוץ או במקומ סכנת דרכיהם.

ה. והוא אם הודה המלווה שאמר לו כן "שלח על ידו". סמ"ע ס"ק ה'. אבל אמר לו אם יתנתן לך הביאם בעין בעדים,adam torah ויחיד עדים מסתמא שוויה שליח. סמ"ע וש"ך ס"ק ט'.

ו. מימרא דרב חסדא בקמא ק"ד ע"א, וכמ"ש התוס' שם והרא"ש, והש"ך בס"ק י" חולק בזה וס"ל דאפי' עשו בעדים בלשון זו לא מהני דהוי רק כמציא לשליח. נתיבות ס"ק ח' בחידושים.

ז. מדרתו, ואין מחייבים אותו לחת אומם לו בעל כורחו. כ"כ הרי"ף והרא"ש שם בקמא.

ח. ואפי' אמר לו כן בעדים לא הווי ייחדו לשילוח. ש"ך ס"ק י"א, דאין כוונתו בזה שהוא עצמו מחזק אותו לנאמן adam כן בפקודון יהיה פטור. נתיבות.

ט. ממשנה בב"מ צ"ח ע"ב.

עבדי או ביד שלוחתי וכן ביד בנך או עבדך העברי **ש** או שלוחך, וכן אם אמר לו המשאיל הריני משלחה לך ביד בנך או עבדך או ביד שלוחך וכן ביד בני או שלוחתי או עבדי העברי ואמר לו השואל שלח ושלחה וממה בדרכ הרוי זה חייב.

ח"מ סימן קבא סעיף ב

עין משפט ד.

עין לעיל משפט ב

דף קד:

ח"מ סימן קבא סעיף ג

עין משפט א.

ג. לא עשו שליח בעדים אלא מסר לו חותמו **לסימן** שהוא שלוחו ומסרו לו לאמור לך והבא לי מעותי, והוא בא אצל הלווה לומר פלוני שלחני **א** אליו שתשלח לו מעותיו והילך חותמו לסימן, והעדים מעידים שהוא חותמו **ב**, ושלחים לו ואבדו, לא נפטר הלווה **ג**.

הגה: ויהריהם תחילת מי שליח שליח זה ולא יודה, ויש אומרים שצරיך

ש. כשמואל בדף צ"ט הולכתא כשמואל בדייני, ואם היה השליח מי שאינו בר שליחות כגון חז"ו או גוי, עיין בביבאים ס"ק י"א, והוא באמר לו השואל שלח בידם, ועין שם אם יכול לחזור בכח"ג.

ת. וודוקא בסתם בני אדם, אבל גדולי הדור וידעו חותמו של שליחין עליהם והו שלוחו. ואם המלווה כופר שלא עשו שליח אפי' חותמו של גדול הדור לא מהני. ואם כתוב בכתב יד אחר שישלח לו, וחתום בחותמו על כתב זה, מהני והו שלוחו. ש"ז ס"ק י"ג.

א. הינו אמר לו השליח שהמלואה אמר לי לומר לך שתשלחים לו כי הוא צריך להם, אבל לא שינה השליח לומר להו בשם המלווה שישלחם על ידו, כי זה לא שם בפיו. סמ"ע ס"ק ט' והוא עיקר.

ב. ואפי' מעידים שמסר לו חותמו לפניהם לאו כלום עד שייעידו שעשו שליח. ואם התנו בהםם שמי שיביא לו אותו חותם או סימן ישלח על ידו, מהני דכל תנאי שבממון תנאו קיים. ש"ך ס"ק ט"ז.

ג. מרבית יהודת אמר שמאול בקמא ק"ד ע"ב וכפ"י רשי' שם וכ"כ הר"ף והרמב"ם בפ"א שלוחין הלכה ח'.

ואפי' מודה המלווה שאמר לו בלשון שליחות זו לא מהני, והכי מוכח מרמב"ן ותוס' ומהרש"ל מיהו יש חולקין דאם מודה המלווה פטור הלווה. ש"ך ס"ק י"ב.

ליישבע תחילת כדרך הנשבעים ונוטלים.

ח"מ סימן קבב סעיף א עין משפט ב.ג.ה.
עין לעיל דף קד. עין משפט ב.

ח"מ סימן קיא סעיף א עין משפט י.

- א. המלואה את חבירו בע"פ אינו גובה אלא ממה שימצא ביד הלווה, אבל אינו טורף לא מלוקחות שקנו ממנו ולא ממתנותו שניתן **ר**, אבל מכל מה שימצא בידו גובה בין קרקע בין מטלטلين **ה** אפיי' קנאם אחר ההלוואה.
- ב. המלואה בשטר **ו** טורף מלוקחות וממקבלי המתנות שקנו וקיבלו ממנו קרקע אחר ההלוואה, אפיי' אם אינו מפורש בשטר **ו** האחריות. אבל אם פירש בשטר שהלווה לו על תנאי שלא יטרוף מלוקחות ולא מקבלי מתנות תנאי קיימים **ו** ואינו טורף מהם.

ד. ממשנה בתרא רע"ה ע"א. וגם ממתנה דאם לא היה עושה לו נחת רוח לא היה נתן לו וא"כ הוイ כמכרו. סמ"ע ס"ק א'.

- ה.** מה שאמרו בבראשית שם קנ"ז ע"א אפיי' מגילמא דעת כתפיה. ובשם אמר שיעבד נכסיו בלי הסכמת אשתו, והם משועבדים לכתובתה דיןנו כמו במכר. ב"י בשם בעל התroxmot. ועוד שם באשה שניתן לה אחר או בעל קרקע קודם שלוה, אף שהבעל אוכל מזה פירות אין הבעל חייב גובה מהם ועיין בס"י צ"ז סעיף כ"ה. סמ"ע ס"ק ב'.
- ו.** ה"ה אם הודה בפני עדים וציווה לכתוב שטר, כ"כ הש"ך בס"ק ב' בשם בעה"ת.
- ז.** מציעא ט"ו ע"ב, דאייפסקא הלכתא דאחריות טעות סופר, שלא שדי איניש זוזי בכדי.
- ח.** דכל תנאי שבממון תנאי קיימים כ"כ התוס' במציעא י"ד ע"א ד"ה שעבוד.